

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שיינר	שם פרטי: פאינה
--------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי:		בלועזית
שם פרטי איתו נולדתי: פאינה	בלועזית Faina	מין: נ
עיר לידה:	בלועזית	שנת לידה: 1931
שם פרטי ושם משפחה של האב: יפים	שם פרטי ושם נעורים של האם: מריה	ארץ לידה: בלרוס
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) בלרוס	בלועזית	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי	שנת עליה:	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה
	1996	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

שמי פאינה שיינר ונולדתי בשנת 1931 בבלרוס, זכורה לי ילדות רגילה. היינו משפחה בת 6 נפשות (ארבע ילדים, אימא ואבא) אני הייתי הבכורה בת 9, אחיי בני 6,3, ושלושה חודשים. היינו אנשים פשוטים, הורים עבדו והרוויחו משכורת צנועה, עד גיל 8 הייתי בגן ילדים ואז התחלתי את כיתה א'.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

המלחמה החלה ב- 22.6.41 ולבלארוס המלחמה הגיעה ממש בימים הראשונים שלה, בתחילת יולי. אנחנו הסתתרנו בתוך בורות של אדמה כשהתחילו להפציץ את העיר, במרכז העיר היו כבר טנקים וכולם רצו כל עוד נפשם בם, חסרי כול, בורחים עם הדברים המינימאליים שהיו עליהם. אבי לא נלקח למלחמה עקב בעיות עם הידיים, אימא לקחה את אחותי בת ה-3 שנים למישהי זקנה שתשיח עלייה ואמרה שהיא תחזור לקחת אותה אחרי שהיא תביא את המסמכים. האישה הזקנה אמרה לי כי אני ואחי בן 6 נוכל להסתדר ואנחנו מספיק בוגרים בשביל לרוץ כי היא לא יכלה להסתיר גם אותנו שם והנאצים מתקרבים, היא אמרה שאני אקח את ידו וארוץ על היער כמה שיותר מהר, אבא שלי נשאר עם התינוק בן שלושת החודשים ונעלם בתוך הבלגן ולא היה ניתן למצוא אותם. כל איבדנו אחד את השני ואני נשארתי עם אחי, היער שגרנו בה נמצאת סמוך ליערות אז כל המכוניות, סוסים והאנשים רצו כמו עדר לתוך היערות כדי לברוח מהנאצים. בתוך היער מצא אותי ואת אחי הקולגה של אבי ואסף אותנו לכרכרה של סוסים לקורסק שברוסיה (עיר בחלקה המערבי של רוסיה) לבית ילדים. היינו שם כחודש ואז גם לשם החלו הנאצים להתקרב וברכבות של בהמות עברנו לעיר סמיפלטינסק שבקזחסטן או במילים אחרות, עברנו אווקואציה (תוכנית הפינוי). מנקודה זו אני ואחי איבדנו את שאר המשפחה ועימם לא נוצר שום קשר. אחרי זה הפרידו ביני לבין אחי, איני יודעת לאן הוא נשלח ואני נשלחתי לבית הילדים וכך הייתי לבדי עד הניצחון של המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

התחלתי ללמוד לימודי תפירה במכללה שבקזחסטן ולאחר מכן עבדתי בתחום התפירה, בקזחסטן גרתי עד שנת 1956 ומשם הגעתי לקירגיזיה (קירגיסטן), תוך כדי עבודה לקחתי קורסי ערב על מנת להשלים את 11 שנות לימודי ובסיום הלימודים התקבלתי לאוניברסיטה בתחום הכלכלה (למדתי 5 שנים) שם הכרתי את בעלי אלכסנדר ועבדתי בתחום הכלכלה וניהלתי מחלקה עד לעלייתי ארצה. בקירגיזיה קיבלתי את הפנסיה שלי ואני ובעלי נפרדנו כך לישראל עלייתי לבד.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עליתי לישראל בשנת 1996 והגעתי ישירות לטבריה, בטבריה גרתי 10 שנים וקיבלתי פנסיה מישראל. לאחר 10 שנים חליתי וכיום אני גרה בבית האבות "נוף טבריה" ממרץ 2005

ראיון: לינה סמצ'וקוב

טבריה, מרץ 2013